

# РЕШЕНИЕ

№ 2506

гр. София, 08.05.2012 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 26.03.2012 г. в следния състав:**

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски**

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **5058** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е проведено по реда на чл. 145 – 178 от

Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за министерството на вътрешните работи.

Образувано е по подадена жалба от В. Ц. Б.–старши полицаи в 06 Районно управление „Полиция” при Столичната дирекция на вътрешните работи, срещу издадената от директора на същата дирекция ЗАПОВЕД рег. № з-5041 от 16.05.2011 г., с която на оспорващия е наложено дисциплинарно наказание „недопускане до конкурс за израстване в категория или в степен”, за срок една година.

В съдебно заседание оспорващият се явява лично, заедно с двама адвокати и поддържа жалбата си. Заявява претенция за присъждане на разноски за водене на делото. С жалбата и посредством процесуалните си представители твърди, че е била нарушена „процедурата по извършване на проверката” и правата му, както и че неправилно е приложен материалният закон – чл. 63 ЗМВР. Счита още, че от откриване на дисциплинарното нарушение, до налагане на наказанието е изминал срок, по-голям от два месеца. Представена е и писмена защита от адвокат Е. Й., в която се сочи, че са нарушени изискванията на чл. 229, ал. 3 и на чл. 230, ал. 3 ЗМВР, а при определяне вида и размера на наказанието не е съобразен чл. 229, ал. 2 от същия закон.

Ответникът - директорът на Столичната дирекция на вътрешните работи е представляван от упълномощен юрисконсулт, който оспорва жалбата и изразява становище за законосъобразност на заповедта.

По делото са приети представените с административната преписка писмени

доказателства. По искане на оспорващия, в качеството на свидетел е разпитан Ю. К. В. – полицейски служител, който е изпълнявал служебни задължения, заедно с жалбоподателя, на дата 08.02.2011 г.

Въз основа на доказателствата, представени от ответника и ангажирани от оспорващия, Съдът излага следните мотиви по същество.

Подателят на жалбата В. Ц. Б. е назначен на длъжност „полицай”, старши полицай в Група „Охрана на обществения ред” Сектор „Охранителна Полиция”, при 06 Районно управление „Полиция” – СДВР – държавен служител, категория „Е”, втора степен. Тази длъжност е изпълнявал и към дата 08.02.2011 г.

Съдържащите се в административната преписка данни дават основание да бъде прието за безспорно, че на 08.02.2011 г. жалбоподателят е изпълнявал служебни задължения за времето от 07 часа до 19 часа в [населено място], в състава на автопатрул 29-3, заедно с полицаи Ю. К. В. (свидетелят) и А. Л. Р..

Деянията, във връзка с които е ангажирана дисциплинарната му отговорност и които са спорни, са свързани с два случая на извършени на същата дата проверки на лица. Прието е от ответника, че около 12.30 часа полицаят е спрял на ъгъла на [улица]и [улица]лек автомобил, в който се намирали З. Д. и А. Н., които впоследствие (на 15.02.2011 г.) подали жалби, съдържащи твърдения за извършени по отношение на тях неправомерни действия от страна на полицай Б.. Прието е също, че около 14.30 часа, преди кръстовището на [улица]с [улица]полицай Б. е спрял и друг лек автомобил, като извършил проверка на лицето Л. Х., който на 17.02.2011 г. е подал жалба, твърдейки, че му бил извършен обиск, поставени са му белезници и е бил отведен в районното управление, където го накарали да се съблече гол. Във връзка с двете жалби, със Заповед рег. № Оз-174/22.02.2011 г. директорът на Главна дирекция „Охранителна Полиция” – МВР е определил комисия от двама служители, които са извършили съответните проверки. Констатациите си са изложили в Справка, рег. № Ж-38/06.04.2011 г. (лист 14 от делото) и в Справка рег. № Ж-34/07.04.2011 г.(л. 24). Копия на справките са изпратени от името на директора на ГД „Охранителна Полиция” и получени от директора на СДВР на 08.04.2011 г., видно от поставения щемпел на дирекцията, вх. № я 9970/08.04.2011 г. (л. 23). Заместник – директор на СДВР пък ги изпратил (л. 13) на началника на 06 РУ „Полиция”, „за вземане на отношение по дисциплинарен ред”, за което да бъде докладвано писмено, до 19.05.2011 г. На 12.05.2011 г. ВНД „началник” на 06 РУ „Полиция” е изпратил на директора на СДВР Предложение, рег. № 23754/12.05.2011 г. (л. 36), в което е интерпретирал съдържанието на цитираните по – горе справки и от своя страна е предложил, на полицай Б. да бъде наложено наказанието „недопускане до конкурс за израстване в категория или в степен”, за срок една година.

Именно изложените в тези справки обстоятелства (макар да не са цитирани), както и Предложение, рег. № 23754/12.05.2011 г. на началника на 06 РУ „Полиция”, на което се е позовал изрично, са послужили като основание на дисциплинарнонаказващия орган – директорът на СДВР да наложи на жалбоподателя В. Б. дисциплинарното наказание. В оспорената Заповед, рег. № з-5041 от 16.05.2011 г. е посочено поотделно, че наказанието се налага, заради следното:

1. „на 08.02.2011 г. около 12. 30 часа, като участник в състава на автопатрул 29-3 полицай Б. е извършил обиск на гражданите Д. и Н., и на техния лек автомобил, без да са били налице данни за извършено от тях престъпление или нарушение на обществения ред, с което е нарушил изискванията на чл. 69, ал. 3 ЗМВР и в разрез с чл.

70, ал. 1 ЗМВР не е изготвил протоколи; тези действия са причина за подадени жалби относно „неправомерни действия на полицейските служители от автопатрул 29-3, което е създало у жалбоподателите впечатление, че полицейската проверка е неправомерна и нарушава гражданските им права; комисията е установила, че „в по-голямата си част жалбите са основателни по отношение полицаи Б.”.

2. „на 08.02.2011 г., около 14.30 часа полицаи Б. „спира за проверка” лек автомобил, забелязва инструменти и това е станало повод за проверката, но спирането на автомобила „не е отразено в пълен обем в нарядния дневник”, а в хода на проверката полицаи Б., без основателна причина и достатъчно данни за правното прилагане на разпоредбите на чл. 63, ал. 3 и чл. 72, ал. 1 ЗМВР е извършил обиск на гражданина Х., след което му поставил белезници и го отвел в 06 РУ; назначената комисия установила, че „в по – голямата си част жалбата на Х. е основателна по отношение полицаи В. Б.”.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.- ГРАД, след анализа на доказателствата , приема от правна страна следното.

Жалбата е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество, и е основателна. Налице са основания, по смисъла на чл. 146, т. 2, т. 3 и т. 4 АПК, за отмяна на оспорения акт, като неправилен и незаконосъобразен.

Освен, че административният орган не е доказал извършване на дисциплинарно нарушение, той е приложил неправилно материалноправните норми на ЗМВР и на ППЗМВР, с които е квалифицирал твърдяното нарушение. Всъщност, в заповедта не се сочи конкретен състав на дисциплинарно нарушение, сред тези, очертани в Закона.

Според чл. 224, ал. 2, т.т. 1 - 4 ЗМВР дисциплинарните нарушения, свързани с нарушаване на служебната дисциплина са: неизпълнение на разпоредбите на този закон и издадените въз основа на него подзаконови нормативни актове, на заповедите и разпорежданията на ръководството на МВР и на преките ръководители; неизпълнение на служебните задължения; неспазване на служебните правомощия; неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. За тези нарушения държавните служители в МВР може да бъдат наказвани с предвидените в чл. 226, ал. 1 ЗМВР дисциплинарни наказания. Отделните фактически състави на дисциплинарните нарушения, за които са предвидени съответните, различни по тежест наказания са регламентирани подробно в ППЗМВР, чл.чл. 225-230. Във всички случаи, свързани с ангажиране на дисциплинарна отговорност наказващият административен орган има задължение да изясни обективно и всестранно всички относими факти и обстоятелства. Въз основа на тях дължи да формулира ясно и конкретно дисциплинарното обвинение срещу полицейския служител, както и да обоснове мотивите си да наложи наказание за съответното нарушение. В процесния случай, видно от съдържанието на Заповед рег. № 3-5041 от 16.05.2011 г. ответникът не е квалифицирал приписаните на полицаи Б. деяния по такъв начин, че той да разбере, в извършването на какво дисциплинарно нарушение е обвинен. От описаните в заповедта обстоятелства, които бяха възпроизведени по-горе може да бъде направено предположение, че на Б. е вменено дисциплинарното нарушение, по смисъла на чл. 224, ал. 2, т. 1 ЗМВР – „неизпълнение на разпоредбите на този закон и издадените въз основа на него подзаконови нормативни актове”. Този извод се налага, най-вече предвид описанията на нарушенията, тъй като в заповедта неточно са цитирани разпоредбите на чл. 69, ал. 3, чл. 70, ал. 1, чл. 63, ал. 3 и чл. 72, ал. 1 ЗМВР. Така, с текста на чл. 69 ЗМВР са уредени случаите, при които полицейските служители може да проверяват личните вещи на лица, но разпоредбата съдържа две алинеи и няма

алинея трета, както се твърди в заповедта. Не става ясно, коя от изброените в ал. 1 на чл. 69 хипотези е имал предвид наказващият орган. Ал. 3 на чл. 63 ЗМВР пък указва, че „когато задържаното лице не владее български език, то незабавно се информира за основанията за задържането му на разбираем за него език”, но макар да е цитирана в заповедта, такова обвинение срещу Б. липсва. Тези пропуски и неточности, освен че създават съмнение относно волята на дисциплинарнонаказващия орган, засягат пряко правото на служителя да разбере обвинението и да се защити. Разпоредбата на чл. 246, ал. 1 ППЗМВР определя изискванията по отношение формата на заповедта, с която се налага дисциплинарното наказание - писмена заповед, в която задължително се посочват: извършителят; мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението; разпоредбите, които са нарушени; доказателствата, въз основа на които то е установено; правното основание и наказанието, което се налага; срокът на наказанието; пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва заповедта. Изискванията за форма са свързани именно с правото на защита. Освен всичко казано до тук, мотивите на заповедта оставят впечатление за недоказаност на обвинението по категоричен начин. Посочването, както в цитираните справки, така и в самата заповед на заключението че: „в по-голямата си част жалбите са основателни по отношение полицаи Б.”, не е достатъчно да обоснове такова доказване.

Непосочването на конкретен състав на дисциплинарно нарушение е свързано и с друго нарушение на материалния закон. Дисциплинарно наказание, предвидено в чл. 228, ал. 1 ППЗМВР - „недопускане до конкурс за израстване в категория или в степен за срок от една до 3 години” се налага за: 1. извършване на дисциплинарно нарушение в срока на наложено наказание „порицание”, за което нарушение е предвидено налагане на същото дисциплинарно наказание; 2. системни нарушения на служебната дисциплина; 3. нарушения, довели до накърняване на правата и свободите на гражданите или затруднили дейността на други служби, държавни органи или организации. За да наложи такова наказание, наказващият орган отново дължи да установи и докаже извършване на конкретно деяние, което осъществява състав на дисциплинарно нарушение, като го квалифицира. И в трите хипотези е използвано определението „нарушение/нарушения”. В заповедта ответникът се е позовал на основанията по т. 1 – „извършване на дисциплинарно нарушение в срока на наложено наказание „порицание”, за което нарушение е предвидено налагане на същото дисциплинарно наказание”. С други думи, налагането на наказанието е предпоставено от наложено преди това наказание „порицание”, срокът на което не е изтекъл, както и от изискването, за „новото” дисциплинарно нарушение да е предвидено същото наказание – порицание. За случая обаче това не е така. Представена е Справка (л. 40), подписана от началника на Група „Човешки ресурси” – 06 РУ „Полиция”, видно от която, наказание „порицание” е налагано през 2005 г., със Заповед рег. № 495/03.11.2005 г. на началника на 04 РУ „Полиция” – СДВР. Наложено след това, със заповед от 12.12.2008 г. наказание е „мъмрене”. Според ал. 2 на чл. 227 ППЗМВР, порицание се налага за срок от 6 месеца, до една година. Няма данни, кога е изтекъл срокът на наказанието „порицание”, наложено през 2005 г., но предвид изминалото време от датата на налагането му, до датата 16.05.2011 г. (около 4 г. и половина) следва да бъде прието, че за ответника не е съществувало основанията по чл. 228, ал. 1, т. 1 ППЗМВР да наложи наказание „недопускане до конкурс за израстване в категория или в степен за срок от една до 3 години”.

Неоснователно според Съда е възражението на адвоката на оспорващия, за нарушаване

на правилото за налагане на дисциплинарно наказание, установено в чл. 225, ал. 1, предл. първо ЗМВР. Чл. 223, ал. 1, ал. 2 ППЗМВР определя, че дисциплинарното нарушение се счита за открито, когато органът, компетентен да наложи дисциплинарното наказание, е установил извършеното нарушение и самоличността на извършителя, а дисциплинарното нарушение е установено, когато материалите от дисциплинарното производство постъпят при компетентния дисциплинарно наказващ орган. Компетентният орган е директорът на СДВР, издал процесната заповед. Каза се по – горе, че справките, обобщаващи резултатите от извършените проверки, във връзка с жалби на граждани, са изпратени от директора на ГД „ОП” – МВР, на директора на СДВР с писмо, получено на 08.04.2011 г. (л. 23). Заповед рег. № з-5041 от 16.05.2011 г. е издадена тридесет и шест дни след това, т.е., в рамките на определения в чл. 225, ал. 1, предл. първо ЗМВР двумесечен срок. Констатираните пороци на заповедта обаче – несъответствие с материалноправните разпоредби, установяващи състави на дисциплинарни нарушения, неизпълнението на процесуалните изисквания за доказване на дисциплинарното обвинение и за мотивиране на акта, вкл. чрез посочване правната квалификация на вмененото нарушение обуславят отмяна на заповедта.

Изходът на съдебния спор определя като основателна и претенцията на жалбоподателя, за възстановяване на разноските, които е направил. Внесъл е държавна такса от 10 лева за образуване на делото (л. 3) и е заплатил 400 лева за възнаграждение за адвокат (л. 91), които следва да му бъдат възстановени от бюджета на юридическото лице СДВР.

Водим от изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ, вр. ал. 1, чл. 143, ал. 1 АПК Административен съд София - град, 14<sup>-ти</sup> състав

#### Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на В. Ц. Б. – старши полицаи в 06 Районно управление „Полиция” при Столичната дирекция на вътрешните работи, издадената от директора на същата дирекция ЗАПОВЕД рег. № з-5041 от 16.05.2011 г., с която на оспорващия е наложено дисциплинарно наказание „недопускане до конкурс за израстване в категория или в степен”, за срок една година.

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи, [населено място] – 1303, [улица] да възстанови на В. Ц. Б. – ЕГН: [ЕГН] направените разноски за държавна такса и за възнаграждение на един адвокат, в общ размер на 410 лв. (четиристотин и десет лева).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: